

NEDOKONČENÝ PŘÍBĚH

Rebecca Yarros

Minulost a současnost, jeden nedopsaný rukopis, dvě osudová setkání

Osmadvacetiletá Georgia Stantonová se po těžkém rozvodu vrací domů do Colorada, aby převzala dědictví po své prababičce, legendární autorce romantických příběhů. Ocítá se tváří v tvář Noahu Harrisonovi, mladému úspěšnému spisovateli, který má dokončit jediný prababiččin nedopsaný rukopis, příběh její životní lásky s Jamesonem Stantonem, pilotem z druhé světové války.

Přestože Noah je velmi přitažlivý a vzájemná chemie mezi ním a Georgiou je od první chvíle nepřehlédnutelná, zatrpklá Georgia mu nedůvěřuje ani lidsky, ani v tom, že by závěrečnou část babiččiny knihy dokázal napsat pravdivě a bez vlastních ambic. Jenže o překvapení v těchto dvou osudových příbězích mnoha konců není nouze...

Knih *Nedokončený příběh* umně proplétá dvě časové linie, zkoumá rizika, která podstupujeme kvůli lásce, a konce, které nedokážeme předvídat.

„Čtenáři budou ohromeni.“

– Publishers Weekly

„Tato kniha má všechno, co na příbězích zbožňuji – bohatý jazyk, silnou vášeň, nečekanou zápletku –, a to všechno drží pohromadě skvělý literární styl.“

– Amy Harmonová,
autorka bestselleru žebříčku *New York Times*

**NEDOKONČENÝ
PŘÍBĚH**

Rebecca Yarros

**NEDOKONČENÝ
PŘÍBĚH**

Přeložila Dina Podzimková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

The Things We Leave Unfinished

Copyright © 2021 by Rebecca Yarros

Published by Entangled Publishing, LLC, USA

This edition is published by arrangement with
Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC

Translation © Dina Podzimková, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-750-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-749-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-282-0 (print)

Jasonovi

Za ty dny, kdy střepina vystupuje
na povrch a připomíná nám,
že po pěti nasazeních
a dvaadvaceti letech v uniformě
patříme k těm šťastným, lásko moje.

To my jsme zásah blesku.

KAPITOLA 1

Georgia

Nejdražší Jamesone,

tímhle nekončíme. Moje srdce bude pořád s Tebou, bez ohledu na to, kde budeme. Pro lásku, jako je ta naše, představují vzdálenost a čas jen drobné obtíže. Budu čekat, ať už půjde o dny, měsíce, nebo dokonce roky. Oba budeme čekat. Najdeš mě tam, kde se potok stáčí kolem kymácejících se osik, přesně tak, jak jsme si oba vysnili. Budu na Tebe čekat spolu s tím, koho milujeme. Ničí mě, že Tě musím opustit, ale pro Tebe to udělám. Zajistím, abychom byli v bezpečí. Budu na Tebe čekat každou vteřinu, každou hodinu, každíčkový den po zbytek svého života, a pokud to nebude stačit, tak celou věčnost – a právě tak dlouho Tě budu milovat, Jamesone.

Vrať se ke mně, lásko moje.

Scarlett

Gorgia Ellsworthová. Přejela jsem palcem po kreditní kartě a zatažila mít takovou sílu, abych z ní ta písmena setřela. Šest let manželství a jediné, co jsem si z něj odnesla, bylo jméno, které mi ani nepatřilo.

A za pár minut už nebudu mít ani to.

„Číslo devadesát osm?“ vyvolala zpoza okénka z plexiskla své přepážky Juliet Sinclairová – jako bych na dopravním inspektorátu

v Poplar Grove nebyla sama, a to už celou hodinu. Dnes ráno jsem přiletěla do Denveru, až do odpoledne seděla v autě a zatím jsem se ještě ani nedostala domů – tak moc jsem toužila zbavit se posledních pozůstatků Damiana ve svém životě.

Snad když se zbavím jeho jména, bude ztráta těch šesti let života bolet o trochu méně.

„Tady.“ Uklidila jsem kreditku a přistoupila k jejímu okénku.

„Kde máš číslo?“ zeptala se s rukou nataženou ke mně a se spokojeným úšklebkem, který se od střední školy moc nezměnil.

„Jsem tu jediná, Juliet.“ Vyčerpání brnkalo na každičký nerv v mém těle. Kdybych se tím jen dokázala prokousat, mohla bych se schoulit do toho velkého křesla v babiččině pracovně a až do konce života si nevnímat světa kolem.

„Podle nařízení...“

„Ale no tak, Juliet.“ Sophie, která zrovna vešla za Julietinu přepážku, obrátila oči v sloup. „Stejně mám Georgiiny papíry já. Tak si dej pauzu nebo tak něco.“

„Fajn.“ Juliet se odsunula od stolku a uvolnila místo Sophii, která maturovala rok před námi. „Ráda tě vidím, Georgio.“ Vyslala mým směrem přeslazený úsměv.

„Já tebe taky.“

Usmála jsem se na ni nacvičeným způsobem, díky kterému jsem se v posledních pár letech držela pohromadě, zatímco se všechno kolem mě rozpadalo.

„Omlouvám se za to přivítání.“ Sophie se nahrbila, poškrábala se na nose a upravila si brýle. „Ona... No, zrovna moc se nezměnila. Ale každopádně se zdá, že je to všechno v pořádku.“

Vrátila mi papíry, které mi spolu s novým průkazem sociálního zabezpečení předešlého odpoledne předal můj právník, a já je zasunula do obálky. Jaká ironie, že zatímco můj život se rozpadl, fyzické zhmotnění jeho rozkladu držela pohromadě kancelářská sponka svírající dokonalý pětáctyřicetistupňový úhel.

„To vyrovnání ani nic takového jsem nečetla,“ řekla Sophie tiše.

„Bylo to v *Celebrity Weekly!*“ ozvala se zezadu Juliet.

„Každý ty bulvární slátaniny nečte!“ kontrovala Sophie přes rameno a pak se na mě soucitně usmála. „Všichni tu byli fakt pyšní na to, jak hrdě jsi to... všechno snášela.“

„Díky, Sophie,“ odpověděla jsem a spolkla knedlík v krku. Jediná věc horší než ztroskotání manželství, před kterým mě všichni varovali, bylo to, že o mém zlomeném srdci a o mé potupě psaly všechny webové stránky i časopisy pro milovníky drbů hltající osobní tragédie ve jménu vlastní provinilé potěchy. Hrdě všechno snášet a mlčet, zatímco mi reportéři strkali foťáky těsně před obličej, bylo přesně to, co mi v posledních šesti měsících vysloužilo přezdívkou „Ledová královna“, ale měla-li tohle být daň za to, že jsem si zachovala zbytky důstojnosti, tak budiž.

„Tak co? Měla bych tě uvítat doma? Nebo jsi přijela jen na návštěvu?“ Podala mi potíštěný papírek, který mi měl sloužit jako dočasný řidičský průkaz, než mi pošta doručí nový.

„Vrátila jsem se natrvalo.“ Klidně jsem svoji odpověď mohla odvysílat v rozhlasu. Juliet se postará, aby se to všichni v Poplar Grove dozvěděli ještě před večerí.

„Tak tedy vítěj doma!“ Sophie se na mě zářivě usmála. „Říká se, že je ve městě i tvoje máma.“

Sevřel se mi žaludek.

„Vážně? Já... no... ještě jsem se tam nedostala.“ *Říká se* znamenalo, že mámu někdo viděl buď v jednom ze dvou místních obchodů s potravinami, nebo v místním baru. Druhá možnost byla mnohem pravděpodobnější. Na druhou stranu, možná je to dob –
Nedokončuj to.

Kdybych si třeba jen pomyslela, že tu snad máma může být proto, aby mi pomohla, mohlo to skončit jedinež zdrcujícím zklamáním. Něco chce.

Odkáslala jsem si. „Jak se daří tvému tátovi?“

„Je v pohodě! Mají za to, že tentokrát mu to vzali všechno.“ Tvář jí zvažněla. „Fakt mě moc mrzí, co se ti stalo, Georgio. Nedokážu

si ani představit, že by můj muž...“ Zavrtěla hlavou. „No rozhodně sis to nezasloužila.“

„Díky.“ Odvrátila jsem oči a všimla si jejího snubního prstenu. „Pozdravuj Dana.“

„To budu.“

Vyšla jsem ven do odpoledního světla, které halilo hlavní ulici do útěšné nostalgické záře ve stylu obrazů Normana Rockwella, a úlevně si povzddechla. Svě jméno jsem měla zpátky a město vypadalo přesně tak, jak jsem si ho pamatovala. Kolem mě se procházely rodiny a užívaly si letního počasí a přátelé se zastavovali na kus řeči na malebném pozadí skalnatých hor. Počet obyvatel Poplar Grove nedosahoval ani jeho nadmořské výšky. Byl právě takový, že vyžadoval půl tuctu zastávek, a lidé tu drželi při sobě natolik, že soukromí bylo vzácným zbožím. A taky jsme tu měli výborné knihkupectví.

O to se postarala babička.

Hodila jsem své dokumenty na přední sedadlo vypůjčeného auta a pak jsem se zarazila. Máma je právě teď nejspíš v domě – po pohřbu jsem si od ní nevyžádala klíče. Najednou se mi už domů tolik nechtělo. Posledních pár měsíců ze mě vysálo veškerý soucit, sílu, a dokonce i naději. Nebyla jsem si jistá, jak se s mámou vypořádám, když jediné, co mi zbývá, je vztek.

Teď jsem ale byla doma, kde budu moct načerpat síly, dokud nebudu zase v pořádku.

Načerpat síly. Přesně to jsem před setkáním s mámou potřebovala. Zamířila jsem přes ulici do Stolečku, obchodu, na jehož založení se s jednou ze svých nejbližších přítelkyň podílela moje babička. Podle její závěti jsem teď byla v podniku tichým společníkem. Byla jsem... vším.

Při pohledu na ceduli „Na prodej“ v místě, kde míval pan Navarro obchod s chovatelskými potřebami, se mi sevřela hrud'. Že zemřel, mi babička říkala už před rokem a šlo o nemovitost na skvělém místě na hlavní třídě. Proč tam neotevřeli jiný podnik? Že

by Poplar Grove trápily nějaké problémy? Když jsem vcházela do knihkupectví, ta možnost mi ležela v žaludku jako zkyslé mléko.

Bylo to tu cítit papírem a čajem a do toho se mísila lehká vůně prachu a domova. V žádném obchodním řetězci jsem za celou tu dobu, kdy jsem žila v New Yorku, nenašla nic, co by se této konejšivě vůni blížilo, a s prvním nádechem mě v očích začal pálit smutek. Babička zemřela před šesti měsíci a mně se po ní stýskalo tak moc, že jsem měla pocit, že se mi z té díry, která po ní zůstala, propadne hrud.

„Georgio?“ Paní Riverové na chvíličku poklesla čelist, ale pak se – zatímco balancovala s telefonem mezi uchem a ramenem – zpoza pultu široce usmála. „Vydrž chvílku, Peggy.“

„Dobrý den, paní Riverová.“ Usmála jsem se a zamávala vstříc její přívětivě známé tváři. „Kvůli mně nezavěšujte. Jen jsem se tu zastavila.“

„No, rozhodně tě ráda vidím!“ Stočila pohled k telefonu. „Ne tebe, Peggy. Zrovna sem přišla Georgia!“ Její vřelé hnědé oči opět vyhledaly ty moje. „Ano, *tamta* Georgia.“

Když pokračovaly v rozhovoru, ještě jednou jsem na ni mávla a pak jsem prošla dozadu do oddělení milostných románů, kde byla spousta polic vyhrazených na babiččiny knihy. Vzala jsem do ruky její poslední román a otevřela ho v místě přebalu, abych se mohla podívat na její tvář. Měly jsme stejně modré oči, ona si ale přestala barvit své kdysi černé vlasy někdy kolem svých pětasedmdesátin – rok poté, co mě máma poprvé vyklopila před jejím prahem.

Babiččina fotka, to byly samé perly a hedvábná halenka, zatímco jako žena z masa a kostí nosívala laclové kalhoty špinavé ze zahrady a klobouk široký tak, že by zastínil celý okres, ale úsměv se shodoval. Popadla jsem jednu starší knihu a spatřila jeho další verzi.

Cinkly dveře a chvíličku potom se po uličce s beletrií začal rozhlížet muž s telefonem u ucha.

„Jane Austenová moderní doby,“ přečetla jsem šeptem citát z obálky. Nikdy mě nepřestalo udivovat, že babička byla nejromantičtější duše, jakou jsem kdy poznala, a přesto strávila drtivou většinu života sama, a psala knihy o lásce, i když jí bylo dopřáno prožít ji jen na pár let. Dokonce i když se provdala za dědečka Briana, bylo jim dáno pouze deset společných roků, než si ho vzala rakovina. Možná jsou ženy v naší rodině, pokud jde o milostný život, prokleté.

„Co to sakra je?“ Muž zvýšil hlas.

Obočí mi vylétlo vzhůru a ohlédla jsem se přes rameno. V ruce držel knihu Noaha Harrisona, na které – kdo by to byl řekl – byli zachyceni dva lidé v klasické pozici, kdy se jejich rty téměř, ale ne úplně dotýkaly.

„Protože uprostřed And jsem si e-mail zrovna nekontroloval, takže ano, tu novou teď vidím prvně.“ Muž vzal do ruky další Harrisonovu knihu a přidržel ji vedle té první. Prakticky soptil. Dva různé páry, přesně stejná póza.

Rozhodně bych se držela vlastního výběru – nebo čehokoli jiného v této sekci.

„Vypadají úplně stejně, v tom je problém. Co bylo špatně na té staré... To si piš, že jsem naštvanej! Jsem osmnáct hodin na cestě, a pokud si nevzpomínáš, kvůli tomu, abych tu mohl být, jsem zkrátil svoji výzkumnou cestu. Říkám ti, že vypadají *úplně* stejně. Počkej, dokážu ti to. Slečno?“

„Ano?“ Pootočila jsem se a pohlédla nahoru, abych zjistila, že mám těsně před nosem přebaly dvou knih. *Co takhle trochu prostoru?*

„Připadají vám stejně?“

„Jo, jsou docela zaměnitelné.“ Zasunula jsem jeden z babiččinych příběhů zpátky na polici a v duchu jsem zašeptala rozloučení – jako pokaždé, když jsem některou z jejich knih navštívila v obchodě. Bude stesk po ní někdy snazší?

„Tak co? Stejně totiž vypadat nemají!“ vyštěkl ten chlapík – a já doufala, že to bylo na toho chudáka, kterého měl na telefonu,

protože kdyby takovým tónem mluvil se mnou, nedopadlo by to dobře.

„No, na jeho obranu musím říct, že všechny ty knihy jsou stejné i při čtení,“ zamumlala jsem. *Do prdele.* Vyklouzlo mi to dřív, než jsem stačila samu sebe zcenzurovat. Můj filtr byl zjevně stejně otupělý jako moje emoce. „Omlouvám se...“ Otočila jsem se přímo k němu a stoupala pohledem vzhůru, dokud jsem nenarazila na tmavé obočí zdvižené v údivu nad zrovna tak tmavýma očima. *No tedy.*

Moje zničené srdce poskočilo – stejně jako u všech hrdinek v babiččiných knihách. Byl to nejkrásnější chlap, jakého jsem kdy viděla, a jako teď už bývalá manželka filmového režiséra jsem jich pěkných pár viděla.

Ale ne, ne, ne. Vůči hezkým chlapům jsi imunní, varovala mě logická část mého mozku, ale já byla příliš zaměstnaná zíráním, než abych ji poslouchala.

„Nejsou při čtení...“ Muž zamrkal. „Budu ti muset brnknout později.“ Přesunul si obě knihy do jedné ruky, zavěsil a telefon zastrčil do kapsy.

Vypadal, že mu bude asi tolik jako mně – ke třiceti, možná něco přes –, měřil přinejmenším metr osmdesát a černé rozčuchané vlasy mu nedbale spadaly na opálenou pleť olivové barvy až k povytaženému černému obočí a neuvěřitelně hlubokým hnědým očím. Nos měl rovný, rty vykroužené do bujných křivek, které mi jen připomínaly, jak dlouho mě nikdo nepolíbil, a na bradě mu rostlo lehké strniště. Samé pevné sošné linie a soudě podle toho, jak se mu napínaly svaly na předloktí, bych klidně vsadila celý obchod na to, že asi docela dobře zná posilovnu zevnitř... a nejspíš i ložnici.

„Říkala jste, že jsou stejné i při čtení?“ zeptal se pomalu.

Zamrkala jsem. *Jasně. Knihy.* V duchu jsem si nafackovala, že se mi myšlenky rozutekly kvůli hezké tváři. Svě jméno jsem měla zpátky sotva dvacet minut a muži v dohledné době nebyli na programu. Kromě toho nebyl odsud. Ať sem jel osmnáct hodin cesty,

nebo ne, jeho kalhoty ušité na míru řvaly do světa, že jsou dílem návrháře, a rukávy bílé plátěné košile měl vyhrnuté nedbale ležérním stylem, který byl všechno, jen ne nedbalý. Muži z Poplar Grove si nedělali hlavu s kalhotami za tisíce dolarů ani s newyorským přízvukem.

„Docela jo. Chlapec potká dívku, zamilují se do sebe, dojde k tragédii, někdo zemře.“ Pokrčila jsem rameny, pyšná na to, že necítím, že by se mi do tváří rozlévalo všeříkající horko. „Přihodte k tomu trošku dramatu ze soudní síně, trošku neuspokojivého, ale poetického sexu a možná nějakou tu plážovou scénu, a máte prakticky hotovo. Pokud vás tohle baví, pak ani s jednou z těch knih neuděláte chybu.“

„Neuspokojivého?“ Pohlédl na knihy a pak zpátky na mě se staženým obočím. „To není pravda, že vždycky někdo umře.“

Asi jednu či dvě Harrisonovy knihy četl. „Dobře, tak v osmdesáti procentech případů. Můžete se přesvědčit sám,“ navrhla jsem. „Právě proto je na policích na téhle straně“ – ukázala jsem na nápis *Beletrie* – „a ne tady.“ Namířila jsem prst k ceduli *Milostné romány*.

Na zlomek vteřiny mu poklesla čelist. „Nebo je možná na jeho příbězích něco víc než jen sex a nerealistická očekávání.“ Jeho přitažlivost o stupínek nebo dva poklesla, protože se dotkl jedné z věcí, které mě rozčilovaly.

Naježila jsem se. „Milostné příběhy nejsou o nerealistických očekáváních a sexu. Jde v nich o lásku a překonávání nepřízné osudu prostřednictvím něčeho, co se dá považovat za univerzální zkušenost.“ Tohle mě za mých osmadvacet let naučila babička a tisíce přečtených romantických knih.

„A podle všeho i o uspokojujivém sex.“ Povytáhl obočí.

Zakázala jsem své pleti, aby se při pohledu na jeho rty, které jako by to slovo polaskaly, začervenala.

„Podívejte, jestli nemáte rád sex, nebo vám vadí, když žena přijímá vlastní sexualitu, vypovídá to ve skutečnosti víc o vás než o tom

žánru, nemyslíte?“ Naklonila jsem hlavu ke straně. „Nebo vám vadí představa šťastného konce?“

„Jsem naprosto pro sex i ženy, které přijímají vlastní sexualitu, i pro šťastné konce,“ zavrčel.

„Pak tohle rozhodně nejsou knihy pro vás, protože obsahují jediné všeobecné utrpení. Ale jestli vám to vyhovuje, tak si to užijte.“ *Tolik k tomu, že Ledová královna je už za mnou.* Přímo tady v knihkupectví se dohaduju s úplně cizím člověkem.

Zavrtěl hlavou. „Jsou to milostné příběhy. Stojí to přímo tady.“ Zvedl obálku jedné z knih, na které byl náhodou babiččiny citát. Onen citát. Její nakladatel o něj babičku uháněl tak často, až nakonec ustoupila, a s tím, co jim řekla, si prostě museli poradit.

„Nikdo nepíše milostné příběhy jako Noah Harrison,“ přečetla jsem a na rtech se mi objevil lehký úsměv.

„Řekl bych, že Scarlett Stantonová je docela uznávaná spisovatelka romantických knih. Nemyslíte?“ Na tváři mu pohrával drzý a smrtonosně sexy úsměv. „Když ona říká, že je to milostný příběh, pak je to milostný příběh.“

Jak mě může tak dokonale vytáčet někdo tak příšerně přitažlivý?

„Scarlett Stantonová byla podle mě nejspíš nejuznávanější autorkou milostných románů ve své generaci.“ Zavrtěla jsem hlavou, uložila druhou babiččinu knihu zpátky na místo a otočila se k odchodu, než úplně vypěním nad tím, jak se ten chlap ohání babiččiny jménem, jako by o ní vůbec něco věděl.

„Takže chlap může s klidem dát na její doporučení, nebo ne? Když si chce přečíst milostný příběh. Nebo schvalujete jen zamilované knihy napsané ženami?“ zavolal za mnou.

To jako vážně? Zarazila jsem se na konci uličky, a když jsem se k němu obrátila, vládu nade mnou převzala moje výbušná povaha. „Co na tom citátu nevidíte, je jeho zbytek.“

„Jak to myslíte?“ Mezi obočím mu vyběhla dvojice vrásek.

„Takhle ten citát původně nezněl.“ Zadávala jsem se ke stropu a snažila se vybavit si její přesné vyjádření. „Jak to bylo...“ „Nikdo

nepíše úmornou a depresivní fikci maskovanou za milostné příběhy jako Noah Harrison. ‘Vydavatel to pro účely propagace upravil.’ *Zacházíš moc daleko*. Skoro jsem v hlavě slyšela babiččin hlas.

„Cože?“ Asi to bylo tím, jak se pod zářivkami pohnul, ale připadalo mi, že zbledl.

„Podívejte, to se tu stává pořád.“ Povzdechla jsem si. „Nejsem si jistá, jestli jste si všiml, ale tady v Poplar Grove jsme Scarlett Stantonovou všichni dobře znali a ona si své názory nenechávala pro sebe.“ *Zřejmě genetika*. „Pokud si dobře vzpomínám, říkala, že Harrison má nadání pro popisné pasáže a... zálibu v aliteracích.“ To bylo to nejhezčí, co řekla. „Neměla nic proti jeho psaní – jen proti jeho příběhům.“

V čelisti mu zaškubal sval. „No, já mám v milostných příbězích aliterace rád.“ S oběma knihami v ruce prošel kolem mě a zamířil k pokladně. „Děkuji za doporučení, slečno...“

„Ellsworthová,“ odpověděla jsem automaticky, a když to slovo opustilo mé rty, mírně jsem sebou cukla. *Už ne*. „Užijte si své knihy, pane...“

„Morelli.“

Přikývla jsem a vydala se pryč. Cítila jsem, jak mě sleduje pohledem, zatímco mu paní Riverová markuje knihy.

Tolik k tomu, že si užiju trochu klidu. A to nejhorší na celé té malé hádce? Možná měl pravdu a knihy, které psala babička, vážně nejsou reálné. Jediný šťastný konec, o kterém jsem věděla, zažila moje nejlepší kamarádka Hazel, ta ale byla vdaná teprve pátým rokem, takže verdikt byl nejasný.

O pět minut později jsem vjela do naší ulice a mjela Granthamovu chatu, nejbližší z nemovitostí určených k pronájmu, které babička vlastnila. Zdálo se, že je prázdná, což bylo poprvé od... bůhví kdy. Do Breckenridge to od nás bylo jen asi půl hodiny cesty, což znamenalo, že nájemní prostory nikdy nezůstaly dlouho volné.

Sakra. Nevyřídila jsi to se správcem. Nejspíš šlo o jednu z desítek hlasových zpráv, které jsem si neposlechla, nebo snad z té tisícovky

nepřečtených mailů. Hlasová schránka alespoň po čase přestala přijímat nové vzkazy, ale e-maily se hromadily dál. Potřebovala jsem se vzpamatovat. Zbytek světa ani v nejmenším nezajímalo, že mi Damian zlomil srdce.

Vjela jsem na příjezdovou cestu k domu, kde jsem vyrůstala, a zaparkovala jsem. V nejzazším bodě půlkruhové příjezdové cesty už stálo auto z půjčovny.

Máma je zjevně tady. Všudypřítomné vyčerpání kypělo a přelévalo se přese mě.

Kufry jsem nechala na později, ale vzala jsem si kabelku a zamířila ke vchodovým dveřím sedmdesát let starého domu v koloniálním stylu. *Chybí tu kytky.* Tu a tam vystrkovaly hlavičky poněkud povadlé trvalky, v záhonech ale scházely flíčky jasných barev, které v tomto ročním období obvykle lemovaly příjezdovou cestu.

V posledních pár letech – když už byla babička příliš křehká na to, aby trávila tolik času na kolenou – jsem za ní létala, abych jí pomohla se sázením. Ne že bych Damianovi chyběla... i když teď už jsem věděla proč.

„Ahoj?“ zavolala jsem, když jsem vešla do vstupní haly. Žaludek se mi zvedl ze zatuchlého pachu popela ve vzduchu. Copak máma v babiččině domě *kouří*? Podlaha z tvrdého dřeva vypadala, jako by ji od zimy nikdo nevytřel, a na stole v předsíni ležela tlustá vrstva prachu. Babička by byla celá bez sebe, kdyby viděla svůj dům v tomhle stavu. Co se stalo s Lydií? Požádala jsem babiččina účetního, aby hospodyně nechal na výplatní pásce.

Dveře do obývacího pokoje se otevřely a vešla máma, oblečená do společnosti. Když mě spatřila, megawattový úsměv ji na chvíli opustil a potom se roztáhl ještě víc.

„Gigi!“ Rozevěřela náruč a sevřela mě v dvouvteřinovém objetí s poplácáním po zádech, které dobře vystihovalo náš vztah.

Bože, jak jsem tu přezdívku nesnášela.

„Mami? Co tu děláš?“ zeptala jsem se jemně, abych předešla výbuchu.

Napružila se, odtáhla a její úsměv ochabl. „No... vlastně tu čekám na tebe, zlato. Víím, že tě hodně zasáhlo, když jsi ztratila babičku – a když jsi teď přišla o manžela, říkáš jsem si, že bys mohla potřebovat nějaké místo pro měkké přistání.“ Zatímco mě sjížděla pohledem od hlavy k patě, její výraz přímo přetékal soucitem – zlehka mě chytila za ramena a své zkoumání zakončila mírným povytažením obočí. „Rozhodně vypadáš, že máš zlomené srdce. Víím, že je to teď těžké, ale přísahám, že příště to bude snazší.“

„Já o žádné příště nestojím,“ přiznala jsem tiše.

„To nestojíme nikdy.“ Oči jí zněžněly jako vůči mně nikdy předtím.

Poklesla mi ramena a v tlusté ochranné vrstvě, kterou jsem si za ta léta vybudovala, se objevily praskliny. Třeba máma opravdu obrací list a začíná novou kapitolu. Už léta jsme spolu pořádně nestrávily žádný čas a třeba jsme konečně dospěly do bodu, kdy bychom mohly...

„Georgio?“ pronesl tázavě nějaký muž z otevřených francouzských dveří. „On už je tady?“

Obočí mi vyletělo prudce vzhůru.

„Dáte mi vteřinku, Christophere? Moje dcera se zrovna vrátila domů.“ Máma po něm blýskla úsměvem za milion dolarů, na který ulovila své první čtyři manžely, pak mě chytila za ruku, a než jsem stačila nahlédnout do obýváku, táhla mě ke kuchyni.

„Co se tu děje, mami? A ani mi nezkoušej lhát.“ *Prosím, jen nic nepředstírej.*

Její výraz se na chvíličku změnil a připomněl mi, že jediné, co předčí její schopnost upravovat plány za pochodu, je její citová nedostupnost. V obojím vynikala. „Uzavírám obchodní dohodu,“ řekla pomalu a zdálo se, že uvážlivě volí slova. „Nic, s čím by sis měla dělat starosti, Gigi.“

„Neříkej mi tak. Víš, že to nesnáším.“ Gigi byla malá holka, která trávila až moc času vyhlížením za zadními světly auta, a já už byla velká. „Obchodní dohodu?“ Přivřela jsem oči.

„Všechno se to seběhlo, zatímco jsem čekala, až se vrátíš domů. Copak je tak těžké tomu uvěřit? Dej mě k soudu, že se snažím být dobrá matka.“ Zvedla bradu, rychle zamrkala a trošičku našpulila rty, jako bych se jí dotkla.

Neskočila jsem jí na to.

„Jak ví, jak se jmenuju?“ Něco tady nebylo v pořádku.

„Tvoje jméno zná každý, poděkuj za to Damianovi.“ Máma polkla a rukama si upravila dokonalý ebenový drdol ve francouzském stylu, který pro ni byl typický. Lhala mi. „Vím, že jsi zraněná, ale fakt si myslím, že je tu šance, že ho získáš zpátky, když zahrajeme na ty správné struny.“

Snažila se odvést pozornost. S úsměvem jsem prošla kolem mámy do obývacího pokoje.

Dvojice mužů vyskočila na nohy. Oba na sobě měli obleky, ale ten, který předtím vykoukl z otevřených dveří, mi připadal o desítkách let starší než ten druhý.

„Omlouvám se za nezdvořilost. Jsem Georgia Ells...“ Ksakru. Odkáslala jsem si. „Georgia Stantonová.“

„Georgia?“ Starší z dvojice zbledl. „Christopher Charles,“ pronesl pomalu a jeho pohled zabloudil ke dveřím, kterými zrovna vcházela moje matka.

Při zvuku toho jména se mi rozbřesklo. Babiččin nakladatel. Ředitel vydavatelství z tiráže její poslední knihy, kterou napsala asi před deseti lety, ve svých jedenadevadesáti letech.

„Adam Feinhold. Rád vás poznávám, slečno Stantonová,“ řekl ten druhý, mladší. Zatímco těkali pohledem mezi matkou a mnou, tváře obou mužů byly doslova popelavé.

„A když už jsme se všichni představili, nemáš zízeň, Gigi? Pojdme ti najít něco k pití,“ přispěchala ke mně s nataženou rukou máma.

Nevšímal jsem si jí. Posadila jsem se do velkého křesla v čele sedací soupravy a uvelebila se v jeho důvěrně známém pohodlí. „A co přesně dělá vydavatel mé prababičky až v Poplar Grove v Coloradu?“

„Přijeli samozřejmě kvůli běžné vydavatelské smlouvě.“ Máma se opatrně usadila na okraji pohovky kousek ode mě a uhladila si šaty.

„Na jakou knihu?“ Obrátila jsem se přímo na Christophera a Adama. Máma měla talent na spoustu věcí, ale psaní mezi ně nepatřilo, a já už viděla dost smluv, abych věděla, že nakladatelé nesedají do letadla jen tak pro potěšení.

Christopher a Adam se po sobě zmateně podívali, a tak jsem svou otázku zopakovala.

„Na jakou knihu?“

„Myslím, že nemá název,“ odpověděl Christopher pomalu.

Všechny svaly v mém těle se zatnuly. Pokud jsem věděla, byla tu jen jedna kniha, kterou babička nepojmenovala ani neprodala. *Máma by si netroufla... nebo jo?*

Polkl a blýskl pohledem k mé matce. „Zrovna se chystáme dořešit pár podpisů a vyzvednout rukopis. Přece víte, že Scarlett neměla ráda počítače, a nechtěli jsme riskovat a svěřit něco tak vzácného, jako je jediný původní exemplář, poštovním božstvům.“

Oba se rozpačitě zasmáli a máma se k nim přidala.

„Která je to kniha?“ zeptala jsem se tentokrát mámy. Zvedal se mi žaludek.

„Její první... a poslední.“ Dívala se na mě se zřetelnou prosbou a mě ohromně štvalo, jak moc se mi to zarývalo do srdce. „Ta o dědečku Jamesonovi.“

Chtělo se mi zvracet. Přímo tady na perský koberec, který babička tak milovala. „Není dokončená.“

„Samozřejmě že není, zlato. Ale postarala jsem se o to, že na dokončení najmou jen ty nejlepší z nejlepších,“ prohlásila máma přeslazeným tónem, který mou nevolnost ani v nejmenším nezmiřnil. „Nemyslíš, že by babička Scarlett chtěla, aby její poslední slova někdo zveřejnil?“ Pak mi věnovala svůj *úsměv* s velkým U. Takový ten, který neznalým připadal vstřícný a dobromyslný, ale v němž se skrývala čirá hrozba soukromé odplaty, pokud se odvážím ji veřejně ztrapnit.

Naučila mě to natolik dobře, že jsem jí ho mohla opětovat. „Víš, mami, myslím, že kdyby babička chtěla, aby ta kniha vyšla, tak by ji byla už dávno dopsala.“ Jak to mohla udělat? Dojednat smlouvu na tuhle knihu za mými zády?

„To bych neřekla.“ Máma povytáhla obočí. „Mluvila o té knize jako o svém odkazu, Gigi. Nedokázala zvládnout emoce spojené s jejím dokončením a já bych řekla, že je jen dobře, že to uděláme za ni. Nemyslíš?“

„Ne. A vzhledem k tomu, že jsem podle závěti její jediná dědička a správkyně literární pozůstalosti, je to, co si myslím, to jediné podstatné.“ Vyložila jsem to tak nevzrušeně, jak jsem jen dokázala.

Nechala svou masku spadnout a zírala na mě v naprostém šoku. „Georgio, přece nechceš upřít...“

„Takže vy se obě jmenujete Georgia?“ zeptal se Adam a hlas mu vyletěl vzhůru.

Zamrkala jsem, jak jednotlivé dílky zapadly na svá místa, a pak jsem se rozesmála. „No, to je ale humorné.“ Nejenže ten obchod dojednala za mými zády – ona se za mě vydávala.

„Gigi...“ vydechla máma prosebně.

„Řekla vám, že se jmenuje Georgia Stantonová?“ tipla jsem si s pozorností upřenou výhradně na oba muže v oblecích.

„Ellsworthová, ale ano.“ Christopher přikývl, a jak mu to došlo, jeho tvář zčervenala.

„Nejmenuje. Jmenuje se Ava Stanton-Thomas-Brown-O'Malleyová... nebo pořád Nelsonová? Nemůžu si vzpomenout, jestli sis to změnila zpátky.“ Podívala jsem se máminým směrem se zdviženým obočím.

Máma vyletěla na nohy a zlostně se na mě podívala. „Do kuchyně. A hned.“

„Můžete nás na chvilku omluvit?“ Věnovala jsem napáleným vydavatelům rychlý úsměv a pak jsem zamířila do kuchyně, protože jsem chtěla slyšet, jak mi to vysvětlí.

„Tohle mi nezkazíš!“ zasyčela, když jsme došly do místnosti, v níž babička každou sobotu pekla.

Na lince leželo poházené nádobí a vzduchem se táhl pach zkaženého jídla.

„Co se stalo s Lydií?“ zeptala jsem se a ukázala na ten nepořádek.

„Vyhodila jsem ji. Slídila tu.“ Máma pokrčila rameny.

„Jak dlouho už tu bydlíš?“

„Od pohřbu. Čekala jsem na tebe...“

„Vykašli se na to. Lydii jsi vyhodila, protože jsi věděla, že by mi řekla, že tu hledáš tu knihu.“ Žilami mi proudil čirý vztek a svíral mi čelist. „Jak jsi mohla?“

Ramena jí poklesla. „Gigi...“

„Tuhle přezdívkou nesnáším od chvíle, kdy mi bylo osm. Tak ještě jednou: už s ní přestaň,“ odsekla jsem. „Fakt sis myslela, že ti projde, když budeš předstírat, že jsi já? Oni mají právníky, mami! Dřív nebo později bys jim musela předložit nějaký doklad.“

„No, dokud jsi nepřišla ty, tak to šlo dobře.“

„A co Helen?“ pronesla jsem s výsměchem. „Řekni mi, že jsi jim ten rukopis nenabídla bez babiččiny agentky.“

„Chtěla jsem ji do toho zapojit, jakmile podají oficiální nabídku. Přísahám. Jsou tu jen proto, aby si tu knihu vzali na přečtení.“

Zavrtěla jsem hlavou nad její čirou... Ani jsem pro to nedokázala najít slova.

Povzdechla si, jako bych to byla já, kdo jí zlomil srdce, a v očích se jí zaleskly slzy. „Hrozně mě to mrzí, Georgio. Byla jsem zoufalá. Prosím, udělej to pro mě. Záloha by mi pomohla postavit se na nohy...“

„To jako fakt?“ Blyskla jsem očima směrem k těm jejím. „Je to o penězích?“

„To jako fakt!“ Praštila rukama o žulovou desku. „Moje vlastní babička mě kvůli tobě vyškrtla ze závěti. Dostala jsi všechno a na mě nezbylo nic!“

Do nechráněných střípků mého srdce se zahryzl pocit viny – do těch malých střípků, které odmítaly přijmout a nikdy plně nepochopily, že ne všechny matky chtějí být mámy a že mezi takové patří i ta moje. Babička ji vyloučila z dědictví – ale nebylo to kvůli mně. „Tady není co dávat, mami. Ona tu knihu nikdy nedokončila a ty víš proč. Říkala, že ji psala jen pro rodinu.“

„Psala ji pro mého otce! A já jsem rodina! Prosím, Georgio.“ Rukou opsala kruh kolem sebe. „Tohle všechno ti patří. Dej mi jenom tuhle jedinou věc a já ti přísahám, že se s tebou o výtěžek férově rozdělím.“

„O peníze nejde.“ Tu knihu jsem nečetla dokonce ani já a ona ji chtěla dát někomu cizímu?

„Říká holka, která má miliony.“

Chytila jsem se okraje pracovní plochy kuchyňského ostrůvku a zhluboka dýchala ve snaze zklidnit vlastní srdce a vnést jakousi logiku do situace, v níž žádná nebyla. Jsem finančně zajištěná? Ano. Ale babiččiny miliony jsou určeny na charitu – přesně jak si přála, a máma žádný charitativní případ není.

Je ale poslední žijící člen mojí rodiny.

„Prosím tě, zlato. Jenom si poslechni, jaké podmínky nám nabízejí. Nic víc nechci. Nedopřeješ mi aspoň to?“ Hlas se jí zachvěl. „Tim mě opustil. Jsem... na mizině.“

Její přiznání mě zasáhlo přímo do čerstvě rozvedené duše. Naše pohledy se setkaly, oči v totožném odstínu *stantonské modři*, jak tomu říkala babička. Byla všechno, co jsem měla, a mně se bez ohledu na počet let či terapeutů nepodařilo zbavit touhy se jí zavděčit. Dokázat jí svou cenu.

Nepředstavovala jsem si, že katalyzátorem pro to budou peníze.

To ale vypovídalo o jejím charakteru, nikoli o tom mém.

„Poslechnu si to. Ale tím to končí.“

„Nic víc nežádám.“ Máma s vděčným úsměvem přikývla. „Opravdu jsem tu zůstala kvůli tobě,“ zašeptala. „Tu knihu jsem našla jenom náhodou.“

„Tak pojďme.“ *Než ti začnu věřit.*

V tónu obou mužů se při vysvětlování podmínek, které mámě nabídlí, ozýval lehký nádech zoufalství. Viděla jsem jim to na očích – to vědomí, že jim zlatý důl, jímž úplně poslední kniha Scarlett Stantonové byla, proklouzává mezi prsty, protože ho nikdy skutečně neměli.

„Budu muset zavolat Helen. Určitě si vzpomínáte na babiččinu agentku,“ řekla jsem, když skončili. „A práva na filmové zpracování nepřicházejí v úvahu. Však víte, co si o tom myslela.“ Babička filmové adaptace nesnášela.

Christopherova tvář se napjala.

„A kde je Ann Lowellová?“ Byla babiččinou redaktorkou více než dvacet let.

„Loni odešla do důchodu,“ odpověděl Christopher. „Tady Adam je nejlepší redaktor, kterého máme, a přivedl si svého nejlepšího autora, aby dokončil zbývající prý asi třetinu knihy?“ Podíval se na mámu.

Přikývla.

Ona to četla? Na jazyku jsem ucítila hořkost žárlivosti.

„On je nejlepší,“ překypoval chválou Adam. Mrknul na hodinky. „Milionové prodeje, fenomenální styl, úspěch u kritiky, a co víc – zarytý fanoušek Scarlett Stantonové. Všechno, co napsala, přečetl přinejmenším dvakrát a na tenhle projekt si vyčlenil příštích šest měsíců, abychom s tím mohli na trh co nejrychleji.“ Pokusil se mě obdařit uklidňujícím úsměvem.

Nepovedlo se.

Přivřela jsem oči. „Vy jste najal chlapa, aby dokončil babiččinu knihu?“

Adam polkl. „On je opravdu nejlepší, přísahám. Vaše matka si s ním chtěla pohovořit, aby se ujistila, že je to správná volba, takže je teď vlastně tady.“

Zamrkala jsem v překvapení, že máma byla tak důkladná, a v šoku, že ten spisovatel – *Ne*.

„Už ani nepamatuju, kdy si musel sám dělat reklamu.“ Christopher se uchechtl.

Mé myšlenky škobrtly a padaly králičí dírou jako řada domino- vých kostek. *To není možné.*

„Je tu právě teď?“ zeptala se máma, pohlédla ke dveřím a uhladila si sukni.

„Zrovna přijel.“ Adam ukázal na své hodinky od Applu.

„Sedni si, Georgio. Uvedu našeho hosta dovnitř.“ Máma vyskočila z křesla a spěchala ke dveřím, což nás tři zanechalo v trapném tichu, které přerušoval jen rovnoměrný tikot pendlovek.

„Loni jsem se při jedné slavnosti seznámil s vaším manželem,“ řekl Christopher s napjatým úsměvem.

„Bývalým manželem,“ opravila jsem ho.

„Přesně tak.“ Ošil se. „Měl jsem pocit, že jeho poslední film je přeceňovaný.“

Téměř každý film – kromě těch babiččiných –, který Damian režíroval, byl přeceňovaný, ale do toho jsem se nehodlala pouštět.

Z předsíně se ozval hluboký dunivý smích a mně se zježily chlupy na zátylku.

„Tady je!“ radostně nám oznámila máma a otevřela prosklené dveře.

Vstala jsem ve chvíli, kdy vstoupil s mojí matkou dovnitř, a nějak se mi podařilo udržet rovnováhu, když se objevil v mém zorném poli.

Flirtující úsměv ho opustil a díval se na mě, jako by spatřil ducha.

Můj žaludek sebou praštil o zem.

„Georgia Stantonová...“ začal Christopher s představováním.

„Noah Harrison,“ uhodla jsem.

Noah – ten cizinec z knihkupectví – přikývl.

Bylo mi jedno, jak hříšně nádherný ten muž je. Jediný způsob, jak by se mohl dostat k babiččině knize, bylo přes mou mrtvolu.

KAPITOLA 2

Noah

Scarlett, moje Scarlett,

doufám, že tohle najdeš, teprve až budeš na druhé straně Atlantiku – moc daleko na to, aby ta Tvá tvrdohlavá, krásná hlava změnila názor. Víím, že jsme se tak dohodli, ale představa, že Tě neuvídím celé měsíce nebo roky, mě ničí. Drží mě jen vědomí, že budeš v bezpečí. Než jsem se dnes v noci vyplížil z naší postele, abych tohle napsal, snažil jsem se si Tě celou vrýt do paměti. Vůni Tvých vlasů a pocit z doteku Tvoji kůže. Světlo Tvého úsměvu i to, jak špulíš rty, když si ze mě děláš legraci. Tvé oči... ty krásné modré oči mě po každé dostanou na kolena a nemůžu se dočkat, až je uvidím na pozadí oblohy v Coloradu. Jsí silná, láska moje, a statečnější, než bych kdy mohl být já sám. Nikdy bych nedokázal podstoupit to, co teď čeká Tebe. Miluji Tě, Scarlett Stantonová. Miloval jsem Tě od chvíle, kdy jsme spolu poprvé tančili, a budu Tě milovat do konce života. Uchovej to v sobě, i když nás bude dělit oceán. Polib za mě Williama. Ochraňuj ho, drž ho při sobě, a než Ti vůbec budu moci začít chybět, budu u Tebe, doma, kde už nebudou žádné protináletové sirény, žádné bombardování, žádné mise, žádná válka – jen Tvoje láska.

*Brzy na shledanou
Jameson*

Santonová. Ta krásná, nesnesitelná ženská z knihkupectví byla podělaná Georgia Stantonová.

Poprvé po letech jsem nenacházel slova.

Nikdy dřív jsem nezažil ten okamžik, o kterém jsem tak často psával, kdy se člověk podívá na někoho úplně cizího a prostě to *ví*. Pak se otočila s knihou mojí nejoblíbenější autorky v ruce a s výrazem, jako by se v ní skrývaly veškeré odpovědi ohledně smutku v jejích očích, a najednou jsem v tom okamžiku byl... dokud se neroztříštil, když mi došlo, co říkala.

Nikdo nepíše úmornou a depresivní fikci maskovanou za milostné příběhy jako Noah Harrison. To, co mi předtím řekla, se mi vrylo do mozku a způsobilo puchýře a utrpení jako cejchovací železo.

„Noahu?“ vyběhl mě Chris a ukázal mi rukou na poslední volné křeslo. Připadalo mi, že se do toho vložil úmyslně.

„Samozřejmě,“ zamumlal jsem, ale udělal jsem krok směrem k Georgie. „Rád vás oficiálně poznávám, Georgio.“

Stisk její ruky byl vřelý – na rozdíl od modrých očí nabroušených jako křišťál. Ani když jsem teď znal její skutečnou totožnost, jsem nedokázal zapudit ten pocit, tu vlnu náhlé přitažlivosti. Nemohl jsem si pomoci. V obchodě jsem měl po jejích slovech netypicky neobratný jazyk a teď jsem v tom plaval znovu.

Byla nádherná – opravdu dokonalá. Vlasy jí spadaly dolů ve vlkách tak černých, že se téměř modře leskly, a kontrastovaly s delikátní pleť barvy slonové kosti, takže člověku vyvstával v hlavě nespočet narážek na Sněhurku. *Ta není pro tebe, Morelli. Tahle s tebou nechce mít nic společného.*

Ale já jsem chtěl *ji*. Každým coulem své bytosti jsem cítil, že tuhle ženu mám znát.

„Vy jste si fakt koupil vlastní knihy?“ zeptala se mě, když jsem pustil její ruku, a povytáhla obočí.

Zacukalo mi v čelisti. No jasně že si bude pamatovat právě tohle. „Měl jsem je radši vrátit na místo a nechat vás, abyste si myslela, že jste mě přesvědčila?“ zeptal jsem se.

„Chválím, že jste to dotáhl do konce.“ Koutek úst, která sváděla k líbání, se zvedl. „Ale možná by pak tahle chvíle byla o chloupek méně trapná.“

„Tenhle vlak nám ujel ve chvíli, kdy jste řekla, že všechny moje knížky jsou při čtení stejné.“ *A prohlásila sex v nich za neuspokojivý.* Stačila by jedna noc, abych jí ukázal, jak moc *uspokojivý* může být.

„To je pravda.“

Musel jsem uznat, že si dokáže stát za svým. Asi tu nejsem sám, kdo má tvrdou hlavu.

Druhá žena v místnosti zalapala po dechu a Chris i Adam zamručeli, což mi připomnělo, že nejde o společenskou návštěvu.

„Noah Harrison.“ Podal jsem ruku starší ženě a všiml si jejích rysů a zbarvení její pleti. Tohle musí být Georgiina... matka?

„Ava Stantonová,“ odpověděla se zářivě bílým úsměvem. „Jsem Georgiina matka.“

„I když by se klidně mohly vydávat za sestry,“ uchechtl se Chris.

Ovládl jsem nutkání obrátit oči v sloup.

Georgia ne, takže jsem musel potlačit úsměv.

Všichni jsme usedli a moje místo bylo přímo naproti Georgie. Opřela se v křesle a zkřížila nohy, a nějak se jí dařilo vypadat ve vypasované černé košili a džínách uvolněně i vznešeně zároveň.

Počkat. Kdesi vzadu v mozku mě šimralo poznání. Někde jsem ji už potkal – i mimo to knihkupectví. Hlavou mi problesklo, jak ji vidím na nějaké formální společenské akci. Je možné, že jsme se už někdy setkali?

„Takže, Noahu, mohl by ses do toho pustit a vysvětlit Georgie – a samozřejmě i Avě –, proč by měly svěřit nedokončené dílo Scarlett Stantonové právě tobě?“ vyzval mě Chris.

Zamrkal jsem. „Pardon?“ Byl jsem tady, abych převzal rukopis. Tečka. To byla jediná podmínka, díky které jsem se mohl prakticky přetrhnout, abych souhlasil. Chtěl jsem být první, kdo si ho přečte.

Adam si odkašlal a vyslal ke mně prosebný pohled.

To myslí vážně?

„Noahu?“ Významně stočil pohled k oběma ženám.

Zřejmě ano. Nemohl jsem se rozhodnout, jestli se rozesmát na celé kolo, nebo se mu vysmát. „Protože jsem slíbil, že ho neztratím?“ Hlas mi na konci stoupl a změnil to zřejmě prohlášení v otázku.

„To se mi ulevilo,“ poznamenala Georgia.

Přivřel jsem oči.

„Pojďme na chvíli do vstupní haly, Noahu,“ navrhl Adam.

„Přinesu nám všem něco k pití!“ nabídla se Ava a rychle vstala.

Když jsem vycházel za Adamem francouzskými dveřmi obývacího pokoje do klenutého vstupního prostoru, Georgia odvrátila zrak.

Na to, co jsem věděl o pozůstalosti Scarlett Stantonové, byl dům docela skromný, řemeslné zpracování dřevěných ozdobných říms a zábradlí zakřiveného schodiště ale vypovídalo o kvalitě stavby i o vkusu předchozí majitelky. Stejně jako její dokonalý a podmanivý styl psaní bylo i zařízení propracované do detailu, aniž by sklouzávalo k výstřelkům. Z domu byla cítit ženskost, ale jiné kategorie, než kam spadají neskutečně nevkusné květinové potisky. Byl nenápadný a elegantní... jako Georgia, když si člověk odmyslí její výbušnou povahu.

„Máme problém.“ Adam si rukama přejel po tmavě plavých vlasech a věnoval mi pohled, který jsem u něj viděl jen jednou – když našli překlep na titulní straně jedné z mých knih, která už byla v tisku.

„Poslouchám.“ Založil jsem ruce na prsou. Adam patřil k mým nejbližším přátelům a v prostředí newyorských nakladatelů byl tak rozumný, jak jen to šlo, takže pokud si myslel, že máme problém, byla to pravda.

„Matka se před námi vydávala za dceru,“ vypadlo z něj.

„V jakém smyslu?“ Jistě, obě ty ženy byly krásné, bylo ale zřejmé, že Ava je o jednu nebo dvě dekády starší.

„Ve smyslu toho, kdo má práva k téhle knize.“

Hrozilo, že se můj žaludek rozloučí s mým obědem. Najednou to dávalo smysl – abych se na téhle knize podílel já, chtěla matka... a ne Georgia. *Do hajzlu.*

„Chceš říct, že ta smlouva, o které jsme vyjednávali celé týdny, se nám rozsype pod rukama?“ Zatnul jsem čelist. Nejenže jsem si na tenhle projekt udělal čas. Zrušil jsem kvůli němu veškerý svůj život, vrátil jsem se z Peru. Tuhle zatracenou knihu jsem chtěl a myšlenka, že mi proklouzne mezi prsty, byla nepředstavitelná.

„Pokud Georgiu Stantonovou nedokážeš přesvědčit, že jsi ideální autor na dokončení toho příběhu, pak chci říct přesně tohle.“

„Kurva.“ Žil jsem pro výzvy, volný čas jsem trávil posouváním vlastní mysli i těla na hranice jejich možností prostřednictvím horolezectví a psaní, a tahle kniha měl být můj mentální Everest – něco, co mě zatlačí mimo komfortní zónu. Kromě toho osvojit si hlas jiného autora, obzvlášť někoho tak oblíbeného jako Scarlett Stantonová, by nebyl jen profesionální výkon. Měl jsem tu i osobní želízko v ohni.

„Tos vystihl,“ souhlasil Adam.

„Dneska jsem se s ní už jednou potkal. Nesnáší moje knihy.“ Což pro mě nevěstilo nic dobrého.

„To mi došlo. Prosím tě, řekni mi, že ses nechoval jako obvykle jako kretén...“ Mírně přimhouřil oči.

„Hm... ‚kretén‘ je relativní pojem.“

„Skvělé.“ Z jeho tónu číšel sarkasmus.

Zuřivě jsem přemýšlel a třel si při tom kůži mezi obočím. Snažil jsem se přijít na to, jak změnit názor ženy, která si o mém psaní zjevně udělala obrázek dávno předtím, než jsme se potkali. Nevzpomínal jsem si, kdy se mi naposled s přispěním tvrdé práce a trochy šarmu nepodařilo dostat něco, co jsem tak moc chtěl, a ustoupit nebo přiznat porážku jsem neměl v povaze.

„Co kdybych ti dal minutku nebo dvě, aby ses trochu sebral, a ty se tam pak vrátíš s něčím zázračným?“ Poplácal mě po rameni a nechal mě stát ve vstupní hale, zatímco Ava se motala v kuchyni.

Vytáhl jsem ze zadní kapsy mobil a vytočil číslo jediného člověka, o kterém jsem věděl, že mi poradí nezaujatě.

„Co chceš, Noahu?“ ozval se přes kakofonii hlasů jejích dětí v pozadí Adriennin hlas.

„Jak mám přesvědčit někoho, kdo nemá rád moje knihy, že jako spisovatel nestojím za hovno?“ zeptal jsem se tiše a otočil se ke dveřím pracovny.

„To mi vážně voláš jen proto, abych ti polechtala ego?“

„Nedělám si srandu.“

„Nikdy tě nezajímalo, co si o tvém psaní lidi myslí. Co se děje?“
Hlas jí najednou zjhl.

„Je to až absurdně složité a na to, abych přišel na odpověď, mám asi tak dvě minuty.“

„Dobře. Tak zaprvé, nestojíš za hovno a obdivují tě miliony lidí, což to dokazuje.“ Šum v pozadí utichl, jako by zavřela dveře.

„Tohle říct musíš – jsi moje ségra.“

„A přinejmenším jedenáct tvých knih se mi fakt nelíbilo,“ odpověděla vesele.

Funivě jsem se zasmál. „To je zvláště konkrétní číslo.“

„Nic zvláštního na tom není. Můžu ti je přesně vyjmenovat...“

„Tohle nepomáhá, Adrienne.“ Prohlížel jsem si malou sbírku fotografií na stole, zamíchanou mezi několik skleněných váz. Jedna, ve tvaru mořské vlny, vypadala jako ručně foukaná a vedle ní ležela fotografie mladého chlapce pořízená pravděpodobně koncem čtyřicátých let. Pak tam byl snímek, na kterém byl zřejmě ples debutantek... možná Avin? A potom další děcko na zahradě, což musela být Georgia. Už jako malá vypadala vážně a posmutněle, jako by ji svět už stihl zklamat. „Mám tak nějak pocit, že když řeknu Georgie Stantonové, že moje knihy nemá ráda ani moje vlastní sestra, moc daleko se nedostanu.“

„Chci říct, že se mi nelíbily tvoje zápletky, ne tvoje psaní...“
Adrienne se odmlčela. „Počkej, říkal jsi Georgia Stantonová?“

„Jo.“

„No, do háje,“ zamumlala.

„Už mi nejspíš zbývá jen tak asi třicet vteřin.“ Každý úder srdce jsem cítil, jako by to byl odpočet. Jak se to mohlo tak rychle zvrtnout?

„Co máš sakra společného s pravnučkou Scarlett Stantonové?“

„Vzpomínáš na tu část našeho rozhovoru o tom, že je to *složitě*?
A jak vůbec víš, kdo je Georgia Stantonová?“

„Jak to, že ty to nevíš?“

Dveřmi prošla Ava s malým táčem, na kterém nesla zřejmě sklenice s citronádou. Střelila po mně úsměvem a pak proklouzla po otevřených dveřích.

Docházel mi čas. „Tak hele. Scarlett Stantonová po sobě zanechala nedokončený rukopis a Georgia – která moje knihy nesnáší – rozhodne o tom, jestli ho budu moct dokončit.“

Moje sestra zalapala po dechu.

„Řekni něco.“

„No, dobře, dobře.“ Zmlkla a skoro jsem viděl, jak se ozubená kolečka v její bystré mysli otáčejí. „Řekni Georgie, že za žádných okolností nepřipustíš, aby ten příběh režíroval, produkoval nebo jenom kolem něj čenichal Damian Ellsworth.“

Na čele se mi udělala vráska. „Tohle nemá s filmovými právy nic společného.“ Ten chlap stál jako režisér stejně za hovno. Jako jednu ze svých možností jsem ho už nejednou sestřelil.

„Ale no tak, pokud jde o knihu Scarlett Stantonové, kterou dokončíš ty, tak to bude bomba.“

To jsem nerozporoval. Žádná kniha od Scarlett nechyběla v žebříčku *New York Times* už čtyřicet let. „Co má Damian Ellsworth společného se Stantonovými?“

„Hele, fakticky vím něco, co ty ne. Zvláštní...“ přemítala.

„Adrienne,“ procedil jsem mezi zuby.

„Dovol mi si to chvilku vychutnat,“ zaspívala.

„Já o tu smlouvu přijdu.“

„Když to stavíš takhle.“ Představil jsem si, jak obrátila oči v sloup. „Ellsworth je – počínaje tímto týdnem – Georgiin bývalý manžel. Když režíroval *Zimní nevěstu*...“

„Tu knihu od Stantonové? O muži uvězněném v manželství bez lásky?“

„Přesně tu. Každopádně ho přistihli s Paige Parkerovou – ironické, že? Důkaz by měl přijít na svět každým dnem. Copak nechodíš nakupovat? Georgia je už půl roku na titulních stránkách všech bulvárních plátků. Říkají jí Ledová královna. Kvůli tomu, že moc neprojevovala emoce, no, a pak taky kvůli tomu filmu.“

„To myslíš vážně?“ Byla to chytrá, ale krutá hříčka odkazující na tu knihu: na nadutou první manželku, která, pokud jsem si vzpomínal, zemřela a teprve potom se hrdina s hrdinkou dočkali svého šťastného konce. *A pak řikejte něco o tom, jak život napodobuje umění.*

„Je to fakt smutné.“ Její hlas se vytratil. „Od začátku se médiím spíš vyhýbala, ale teď... no, je to všude.“

„Do prdele.“ Zataľ jsem zuby. Tohle si žádná žena nezaslouží. Otec mě učil, že muž stojí jen za tolik, za kolik stojí jeho slovo, a právě to byl manželský slib – konečné slovo chlapa. Existoval důvod, proč jsem se nikdy neoženil. Odmítal jsem slíbit něco, co bych nemohl dodržet – a ještě nikdy jsem nebyl se ženou, pro kterou bych se chtěl vzdát všech ostatních. „Tak jo. Díky, Adrienne.“ Přešel jsem ke dveřím obývacího pokoje.

„Hodně štěstí. Počkej – Noahu?“

„Jo?“ Zastavil jsem se s prsty na mosazné klice.

„Souhlas s ní.“

„Prosím?“

„Nejde tu o tebe, ale o její prababičku. Nech svoje obří ego za dveřmi.“

„Já nemám...“

„Ale máš.“

Ušklíbl jsem se. Vědět, že je člověk nejlepší v tom, co dělá, nebyla žádná ostuda, já ale obvykle nepsal romantické příběhy. „Ještě něco?“ zeptal jsem se sarkasticky. Mojí sestře se musí nechat, že přijde na každou skulinu.

„Hmm. Měl bys jí říct o mámě.“

„Ne.“ To nepřípadalo v úvahu.

„Jen ti říkám, Noahu, že holky si potrpí na kluky, kteří milují svoji mámu natolik, že jí předčítají. Tím si ji získáš. Věř mi. Ale taky se tím nesnaž proflirtovat.“

„Já neflirtuju...“

Zasmála se. „Znám tě až příliš dobře a mám tě moc ráda, ale viděla jsem fotky Georgii Stantonové a ta je naprosto mimo tvoji ligu.“

V tomhle jsem nemohl nesouhlasit. „Fajn. Díky a taky tě mám rád. Uvidíme se příští víkend.“

„Nic přemrštěně drahého!“

„Co koupím svojí neteři k narozeninám, je jen mezi ní a mnou. Tak zatím.“ Zavěsil jsem a vešel do obývacího pokoje. Všechny tváře kromě Georgiiny se otočily mým směrem a z každé z nich vyzařovalo víc naděje než z té předchozí.

Když jsem se vracel ke svému místu, nijak jsem nespěchal. Zastavil jsem se, abych si prohlédl fotografii, která upoutala Georgiinu pozornost.

Scarlett Stantonová na ní seděla u masivního stolu, na nose měla brýle a tukala právě do toho staříčkého psacího stroje, na kterém napsala všechny své knihy. Z boku seděla na podlaze opřená zády o stůl Georgia a četla si. Vypadala asi na deset let.

Vlastnila práva ke knize své prababičky... ona, a ne její matka, která byla Scarlettinou vnučkou. To znamenalo, že vztahy uvnitř této rodiny dalece přesahovaly hranice mého chápání.

Neposadil jsem se, místo toho jsem si stoupl za křeslo, které pro mě vyhradili, a zlehka jsem se ho chytil z obou stran. Stál jsem zády ke krbu, prohlížel jsem si Georgiu jako skálu, kterou se chystám zdolat, a hledal jsem nejlepší cestu. „Jde o tohle,“ oslovil jsem přímo Georgiu a ostatních v místnosti jsem si nevšímal. „Vám se moje knihy nelíbí.“

Povytáhla obočí a zlehka naklonila hlavu ke straně.

„To je v pořádku, protože mně se náhodou knihy Scarlett Stantonové líbí moc. Všechny. Do jedné. Nejsem odpůrce romantiky, jak si myslíte. Každou z nich jsem četl dvakrát, některé i víckrát. Její

styl je jedinečný, vyjadřování fantastické, velice hluboké, a emoce dokáže navodit způsobem, který mě v milostné literatuře naprosto dostává.“ Pokrčil jsem rameny.

„V tom se shodneme,“ řekla Georgia a její tón nezněl ani trochu kousavě.

„V tomhle žánru se vaší prababičce nikdo nevyrovná, já bych ale její knihu nikomu jinému nesvěřil, a to znám pěkných pár dalších spisovatelů. Já jsem ten, koho potřebujete. Učiním té knize zadosť. Kdokoli jiný na této úrovni si ji bude chtít předělat po svém, nebo na ní zanechat vlastní stopu. Já ne,“ slíbil jsem.

„Vy ne?“ Zavrtěla se na židli.

„Pokud mě necháte tu knihu dokončit, bude to její kniha. Budu neúnavně pracovat na tom, aby se četla tak, jako by tu poslední část napsala ona sama. Nepoznáte, kde končí její text a začíná ten můj.“

„V poslední třetině,“ zkorigovala mě Ava.

„Jakkoli bude třeba.“ Neuhýbal jsem očima před Georgiiny vytrvalým pohledem. Co to ksakru Ellswortha napadlo? Byla krásná až k uzoufání, tím způsobem, který dokáže zastavit dopravu, s křivkami, jaké se nevidí široko daleko, a břitkou myslí, jež ladila k její mluvě. Takovou ženu by žádný příčetný muž nepodvedl. „Vím, že máte pochybnosti, ale budu na tom dělat, dokud vás nezískám.“

Soustřed se na práci.

„Protože jste tak moc dobrý,“ řekla tónem obtěžkaným sarkasmem.

Potlačil jsem úsměv. „Protože jsem tak zatraceně moc dobrý.“

Pozorně si mě prohlížela, zatímco pendlovky vedle nás odtíkávaly vteřiny, a pak zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Ne?“ V očích mi blýsklo a čelist se sevřela.

„Ne. Tahle kniha je pro tuhle rodinu hrozně moc osobní...“

„Pro mě je taky osobní.“ *Do hajzlu.* Tohle možná opravdu nedám.

Pustil jsem se křesla a třel si zátylek. „Podívejte, když mi bylo šestnáct, měla moje máma těžkou autonehodu a... no, strávil jsem to léto u její postele a četl jí knížky vaší prababičky.“ Že to byla součást trestu, který mi uložil můj otec, jsem vynechal. „Včetně

těch *uspokojivých* částí.“ Koutky mých rtů se stočily vzhůru zároveň s jejím obočím. „Je to osobní.“

Podívala se stranou a její pohled na okamžik změkkl, pak zvedla bradu. „Byl byste ochotný vyškrtnout z té knihy svoje jméno?“

Zvedl se mi žaludek. Sakra, zrovna se s tím nemazlí, co?

Drž svoje ego na uzdě. Z nás dvou byla Adrienne vždycky ta racionálnější, ale poslechnout její radu mě v tuhle chvíli bolelo, asi jako by mi přejela po duši struhadlem na sýr.

Copak nebyl můj životní sen, aby se moje jméno objevilo vedle jména Scarlett Stantonové? Jistě. Šlo ale o mnohem víc. Nelhal jsem – ta žena patřila mezi moje idoly a moje matka ji má ze všech spisovatelů dodnes nejraději... mě nevyjímaje.

„Pokud to, že se na ní neobjeví moje jméno, vás dostatečně přesvědčí, že jsem tu kvůli knize, a ne kvůli slávě, tak to udělám.“ Odpovídal jsem pomalu a dával si záležet, aby věděla, že to myslím vážně.

V očích jí problesklo překvapení a rty se rozestoupily. „Jste si tím jistý?“

„Ano.“ Čelist se mi zatnula jednou. Podruhé. Tohle se přece nijak neliší od toho, když nedokumentuju svůj horolezecký výstup, no ne? I když nikdo jiný, já sám vím, že jsem to dokázal. Alespoň bych byl první, komu by se ten rukopis dostal do rukou – ještě před Adamem nebo Chrisem. „Chtěl bych ale získat svolení říct to vlastní rodině – protože už se stalo.“

Její tvář rozzářila jiskřička smíchu, ona ale své rysy rychle ukáznila. „Pokud – a říkám *pokud* – budu souhlasit a dovolím vám to dokončit, budu požadovat konečné slovo při schvalování rukopisu.“

Můj stisk zesílil, takže se moje prsty zaryly do látky křesla.

Adam vyprskl.

Chris zamumlal něco sprostého.

Avina pozornost se přesouvala mezi tváří její dcery a tou mojím jako na tenisovém zápase.

I když se dělo tohle všechno, měl jsem zvláštní pocit, že jsme s Georgiou v místnosti sami. Bylo mezi námi napětí – něco nás

spojovalo. Cítil jsem to už v knihkupectví a teď to bylo ještě silnější. Jestli to bylo kvůli té výzvě, přitažlivosti, možnosti získat rukopis nebo něčemu jinému, v tom jsem jasno neměl, ale bylo to tam – zřetelné jako elektrický proud.

„Určitě se můžeme bavit o redakčních vstupech, ale konečně schválení rukopisu měl Noah ve smlouvě u svých posledních dvaceti knih,“ ozval se potichu Adam, protože věděl, že to je pro mě jedna z hranic, přes které nejede vlak. Jakmile jsem věděl, kam příběh směřuje, nechal jsem postavy, aby mě tam dovedly, ať se děje, co se děje.

Ale tenhle příběh přece nebyl můj. Byl to odkaz její prababičky.

„Dobře. Souhlasím s tím, že na téhle lodi budu druhým důstojníkem.“ Bylo mi to proti srsti, ale udělám to.

Chris i Adam na mě zírali.

„Jen pro jednu,“ dodal jsem a podíval se na svůj vydavatelský tým. Můj agent by mi dal, kdyby tím vznikl nějaký precedent.

Georgia se pomalu, velice pomalu opřela v křesle. „Nejdřív si to musím přečíst a pak si promluvit s babiččinou agentkou Helen.“

V duchu jsem zaklel, ale přikývl jsem. Tolik ke čtenářskému prvenství. „Jsem ubytovaný v penzionu U hučícího potoka...“

„Vím, kde to je.“

„Fajn. Zůstanu tu do konce týdne. Pokud se do té doby dohodneme na smlouvě, vezmu si rukopis a dopisy s sebou do New Yorku a pustím se do práce.“ Byla klika, že mě bavilo lézt po skalách – zatímco se bude rozhodovat, je tu spousta možností, co dělat. I když jsem si to nerad připouštěl, teď to nebylo v mých rukách.

„Souhlasím.“ Přikývla. „A můžete se pod to i podepsat.“

Srdce mi poskočilo. Zřejmě jsem prošel její zkouškou.

Chris, Adam a Ava si hromadně oddechli.

Georgia doširoka otevřela oči a zprudka otočila hlavu k matce. „Počkat.“

Všechny svaly v mém těle ztuhly.

„Jaké dopisy?“

KAPITOLA 3

Červenec 1940

Middle Wallop, Anglie

Tenhle problém nejspíš měla předvídat. Scarlett naposledy přejela pohledem po nástupišti a ještě jednou si ho pozorně prohlédla, aby měla jistotu. To samé udělala i její sestra vedle ní. Nádraží bylo na nedělní odpoledne celkem liduprázdné, takže bylo zřejmé, že Mary na svůj slib, že je vyzvedne, zapomněla. Bylo to zklamání, ale dalo se to čekat.

„Určitě dorazí každou chvíli,“ prohlásila Constance a blýskla po ní nuceným úsměvem. Sestra byla vždycky ta optimističtější.

„Pojďme se podívat ven,“ navrhla Scarlett a zavěsila se do Constance, když snášely svá nevelká zavazadla z nástupišť. Dovolenu měly jen na dva dny, ale Scarlett vždycky připadalo, že když jsou doma, čas se hrozně vleče.

Dostat dovolenu nebylo nijak jednoduché, obzvláště při jejich hodnosti v ženských pomocných leteckých sborech, otec ale jako obvykle zatahal za nitky, což ani jedna z nich neocenila. Tahal za ně často a rád, jako by ona i Constance byly jeho osobní loutky.

Svým způsobem také pořád byly.

Když si baron a lady Wrightovi žádali jejich přítomnost, od jejich dcer se očekávala účast, ať už v uniformě, nebo bez ní. Za stejné nitky nicméně tahal i v okamžiku, kdy zařídil, aby jeho dcery byly umístěné společně, a za to mu Scarlett byla nesmírně vděčná. Kromě toho ten víkend, který strávila posloucháním matčiných pokusů naplánovat jí život, stál za to. Znamenalo to totiž, že se

Constance setká s Edwardem. Její sestra se do syna jednoho z rodných přátel zamilovala už před lety. V dětství všichni společně trávili letní prázdniny v Ashby a ona nemohla být za svou sestru spokojenější. Alespoň jedna z nich bude šťastná.

Když opouštěly stanici, oči jí před sluncem chránil klobouk, s dusivým vedrem končícího července se toho ale moc dělat nedalo, zvláště když byly v uniformě.

„Upřímně řečeno, pořád doufám, že začne být trochu dochvilnější,“ poznamenala Constance tiše, zatímco kolem nich po chodníku procházeli lidé. Bylo pro ni typické, že na veřejnosti byla zdrženlivější, před Scarlett ale nikdy svůj názor neskrývala.

Naproti tomu jejich matka si myslela, že Constance prostě žádné názory nemá.

„Včera večer se tančilo.“ Scarlett se na Constance významně podívala a povzdechla si. „Radši bychom měly vyrazit, pokud se chceme zapsat včas.“ Nic jiného se dělat nedalo.

„Dobře.“

Popadly držadla svých zavazadel a vydaly se na dlouhou cestu k základně. Naštěstí balily nalahko. Nedošly ještě ani na roh a Scarlett už byla vyčerpaná, jak ji tížily novinky, které jí sdělila matka.

„Já si ho nevezmu,“ prohlásila se šklubnutím brady, zatímco se vlekly dál po chodníku.

„Je ti teď líp?“ zeptala se Constance a povytáhla tmavé obočí. „Dusila jsi to v sobě celý den. Řekla bych, že to byla nejzamlklejší cesta vlakem, jakou jsme kdy zažily.“

„Já si ho nevezmu,“ zopakovala Scarlett a každé slovo doslova vyštěkla. Už jen z té představy se jí zvedal žaludek.

Postarší žena, která je zrovna mýjela, po ní střelila káravým pohledem.

„Samozřejmě že ne,“ odpověděla Constance, ale obě věděly své. Prožívaly jedině roky, kdy každá z nich patřila pouze sama sobě – a to jen proto, že byly uprostřed války. Jinak kdyby si rodiče prosadili svou, už dávno by byla provdaná za toho, kdo nabídne nejvíc.

„Je příšerný.“ Zavrtěla hlavou. Ze všeho, co po ní rodiče za dvacet let jejího života chtěli, bylo tohle nejhorší.

„To je,“ souhlasila Constance. „Nemůžu uvěřit, že tam zůstal celý víkend. Viděla jsi, kolik toho snědl? A jeho otec byl ještě horší. Příděly tu nejsou bezdůvodně.“

Jeho robustnost Scarlett nijak zvlášť neznepokojovala – na rozdíl od toho, jak s ní nakládal. Sňatek s Henrym Wadsworthem by pro ni znamenal smrt. Ne proto, že to byl všeobecně známý sukničkář, ani kvůli té ostudě – to se dalo očekávat. Ale ani její matka, která se uměla vypořádat se skandály, ráno nestihla ukrýt dceru jejich hospodyně Alice dost rychle, aby Scarlett unikly modřiny na těle té mladé ženy.

A otec nejenže to špatné zacházení ignoroval, ale ještě Scarlett posadil při snídani hned vedle Henryho.

Žádný div, že nic nesnědla.

„Je mi jedno, jestli o ten zatracený titul přijdou, já si ho prostě nevezmu.“ Její stisk na držadle zavazadla zesílil. Donutit ji nemohli – ne podle zákona. Ale oháněli se slovem „povinnost“, jako by sňatek s tímhle zlobrem znamenal záchranu samotného krále ze spárů nacistů.

Ale i tak. Její láska ke králi a vlasti stačila, aby riskovala život pro vyšší dobro, tady ale nešlo o krále ani o vlast.

Šlo o prachy.

„Jediné, o co mu jde, je titul,“ soptila Scarlett, když vyšly z vesnice a pustily se po silnici, která vedla k letecké základně Middle Wallop. „Myslí si, že si ho může koupit.“

„Má pravdu.“ Constance nakrčila nos. „Ale zatím tě o ruku nepožádal, tak si třeba při té snaze vyškrábat se s tou svojí obtloustlou zadnicí nahoru po společenském žebříčku najde nějaký jiný titul ke koupi.“

Při představě, jak se Henry škrábe vzhůru po čemkoliv, aniž by si vytáhl kalhoty zpět na břicho, se Scarlett zasmála, ten zvuk ovšem utichl stejně rychle, jako přišel. „Teď ale na ničem z toho nezáleží,

že? Na plánech pro dobu, která možná nikdy nenastane.“ Nejdřív budou muset přečkat *tuhle* dobu.

Constance zavrtěla hlavou a v lesklých havraních kadeřích se jí zablysklo slunce. „Nezáleží. Ale jednou bude, a to hodně.“

„Anebo možná... taky ne,“ zamyslela se. „Třeba bude všechno jinak.“ Scarlett pohlédla na uniformu, kterou nosila poslední rok. Za tu dobu se v jejím životě změnilo téměř všechno. Bylo jí horko a cítila se nepohodlně, ale ten materiál by nevyměnila za nic na světě.

„Jak?“ Constance ji štouchla do ramene s radostným úsměvem. „No tak. Vyprávěj mi některý ze svých příběhů.“

„Ted?“ Scarlett obrátila oči v sloup, ale už věděla, že se podvolí. Nebylo nic, co by Constance odepřela.

„Kdy jindy?“ Constance ukázala rukou na prázdnou zaprášenou silnici před nimi. „Máme přinejmenším čtyřicet minut.“

„Taky bys ty mohla vyprávět mně,“ škádlila ji Scarlett.

„Tvoje příběhy jsou vždycky mnohem lepší než moje.“

„To není pravda!“ Než mohla ustoupit, přiblížilo se k nim auto a zpomalilo natolik, že Scarlett měla dost času prohlédnout si jeho insignie. Pak zastavilo vedle nich: Velitelství 11. skupiny stíhacího letectva.

Jeden z našich.

„Můžu vás svézt, dámy?“ zeptal se řidič.

Američan. Prudce otočila hlavou směrem k tomu muži a obočí se jí překvapeně vyklenulo. Věděla, že s 609. perutí létá pár Američanů, ale nikdy žádného z nich nepotkala... *Panebože.*

Lehce škobrtla, ale Constance ji chytla za loket dřív, než ze sebe stačila udělat naprostou hlupačku.

Vzpamatuj se. Člověk by si pomyslel, žeš nikdy neviděla hezkého chlapa. Na její obranu je třeba říct, že on tenhle popis překračoval – a nešlo pouze o jeho světle hnědé vlasy nebo ten jeden pramen, který mu spadl do čela a vybízěl k tomu, aby ho někdo odhrnul stranou. Nebylo to ani vyrýsovanou bradou nebo hrbolkem na nose, zjevně pozůstatkem zlomeniny z dřívějšíka. Co ji vyvedlo z rovnováhy, byl

úsměv, který mu zvlínil rty, a jiskra v mechově zelených očích, když naklonil hlavu ke straně... jako by tušil, jaký má jeho vzhled vliv na její tep.

Nadechla se, ale bylo to, jako by spolkla blesk. Elektřina jí vysušila ústa a dělala kotrmelce v jejím žaludku, zatímco její srdce prudce bušilo. „Díky, jsme v pohodě,“ zmohla se na odpověď a obrátila pohled směrem kupředu.

Svou sestru neusadí do auta s cizím mužem – ať už na insigniích stojí cokoli... to je snad jasné. To poslední, co potřebovala, bylo ztratit rozum kvůli něčemu tak prchavému, jako je vzájemná přitažlivost. Vídala to prakticky u všech žen, se kterými sloužila – nejprve přitažlivost, pak náklonnost a nakonec žal. Dokonce i Mary ztratila v 609. peruti za posledních pár měsíců dva své milé. Ne, díky.

Constance do ní lehce strčila loktem, ale zůstala zticha.

„Ale no tak. Na základnu je to ještě čtyři a půl kilometru a pak... další skoro kilometr do ženských kasáren?“ Naklonil se přes sedadlo spolujezdce a stále s nimi udržoval tempo. „Vždyť se doslova roztékáte.“

Constance stekla po tváři kapička potu, jako na stvrzení jeho slov, a Scarlett zaváhala.

„Jste dvě a já jenom jeden. Sakra, můžete si přece obě sednout dozadu, jestli pak budete klidnější.“ I hlas měl přitažlivý, hluboký a drsný jako hrubý písek na pláži.

Constance do ní znovu strčila loktem.

„Au!“ Scarlett se na sestru zamračila a pak si všimla kruhů pod jejíma očima z toho, jak zůstala dlouho do noci s Edwardem. Povzdechla si a potom se na Američana usmála – doufala, že přirozeně. „Díky. Odvoz do ženských kasáren by byl moc fajn.“

Usmál se a její žaludek udělal další přemet. Ale ne. Je v průšvih... přinejmenším na příštích pět kilometrů. Pak ať klidně působí potíže nějaké jiné dívce, jí to mohlo být jedno.

Američan zastavil, vystoupil z auta a došel k nim. Byl vysoký a měl široká ramena, která se pěkně zužovala až k opasku unifor-